

nud. Ons sedda mittoford nähtud, siis issad, emmad wötko meie öppetust håsti tähhelepanna.

Kui kärner tahhab häid, sirgid puid kašwatada, kaš ta siis kül fest ei kula, et kui naad alles noro-keſſed ja nõrgad wöſſud on, wimma körwerdawad, ehk et neift kühmo jo wessi wöſſufid wálja kašwab? Kas ta kül útleb: se on alles noroke pu! Kas jättab tedda nenda harrimatta ja hoiſtematta täiefs-puukſ kašwama? Mis puud ta kül nenda saakſ? Wiggased olleksid ja körwerad, eggas jouakſ ta neid ennam ſirgeks ja ſelgeks ſundida, kuida wanna moiflikko rahwa ſanna ka útleb: Wána witsa wöſſult, árra minne valgilt wánama! Agga kaš peaks ker-gem ollema, ühhe lapse körveraks kaſnud meelt ſirrutada, kui úht wimma kaſt puwöſſo? Ehk, kaš emma ommad lapsed armastab wáhhema armas-tussega, kui kärner omma aia kaſſud? Lehko siis wannemad nenda, kui tarik aednik teeb, kes puud wöſſult jo hakkab painutama ja harrima, ning jágo ſe kõlwato wabbandaminne mótlema tta ja kuulmat-ta: Emma on alles laps!

Hinrik Arkeri emma olli ni nõrga füddamega ja ni pehme temma waſto, et tedda laſkiſ tehhä, mis poifike ial tahtis. Ni mitto ford kui ta peale emma ette kaebati, et teiſi kiwvidega olli wiſtanud, ſoimand ehk muud kahjo ſteinud, siis ſe ellitaja emma útles: Mis teie fest tühjast wallatusſest ni

ſuurt kárra tóstate; teie mele ei tullegi, et ta alles rummal on; agga wiimne ſanna olli ennamiste: ſe waefite pole muud, kui alles laps! Agga mis ſest wiimaks jái? Hinrik nüud ſedda jułgeminne kiwwa lopis, wöttis ſedda roppumad ſannad ſuh-he, ja teggi nenda paljo paħhandust, et feit naab-ro rahwast árratūtaš.

Emma ei raatsind tedda noorelt kangiema karris-tusse alla panna; ſest Hinrik siis aastast aasta, kuuſt teiſe ifka tagga belamaks läks; agga emma, kui wágga olleks árrakullunud poiale hirmo anda, jái ifka ſe wanna wabbandamisse peale: Za on alles laps! Wiimaks ommeti ſai pois ühte foli pandud, mis tük maad ſeált árra olli, kus emma ellas. Emma iſſe wiis ſedda ſenna, ning ta olli nenda mótlema tta ja rummal, et poisi kuuldes foli-üllewatajat pallus temmaga kannatada, ei mitte ſuurt temma kääest küssida, eggas ſedda temma wáh-hefeste wallatuſte párrast waljuſte kariſtada. Wiimne ſanna árraminnes olli weel: Urge unnuſtage mitte, aus koolmeiſter, et ta alles laps on! — Koliüllewaatjal olli eſſimēſt puhko paljo kannatust temmaga, funni pois omma belusſe läbbi ni ſuurt ſüüd koggus, et temma peale piddi kaebama. Kir-jotas siis emmale ramato, ja andis temmale teāda, et Hinrik allati håbbematta kõnnesid ſuust wálja-aiab, walletab, kõlm ford naabrus aken melega